PĂSĂRI LENTE

IAN WATSON

Era-n ziua de Întîi Mai şi-n anul acela festivalul de patinaj cu pînze se ţinea la Tuckerton. Înainte de amiază, după ce arbitrii ieşiseră pe întinderea de sticlă şi aşezaseră steguleţele roşii de-a lungul traseului, cerul albastru se acoperi de nori cumulus, promiţînd condiţii ideale pentru competiţia de după-amiază. Fără ploaie: aşa că sticla nu va mai fi acoperită de un strat de apa de două degete, ca anul trecut la Atherton. Fără strălucire orbitoare care să ia ochii spectatorilor, ca în urmă cu doi ani la Buckby. Şi o adiere care sufla vioi, dar fără să devină violentă: exact cît trebuie ca să umfle pînzele concurenţilor fără să-i ia de pe picioare şi să-i răstoarne, ca în urmă cu patru ani la Edgewood, unde se înregistraseră cîteva fracturi de gleznă şi numeroase contuzii.

După concurs, un porc la frigare: sau mai degrabă măruntaiele suculente, căci porcul se învîrtea în frigare de treizeci şi şase de ore. Şi vor fi desfundate şi niscaiva butoiaşe de bere extra Old Codger. Dar, în acest moment, Jason Babbidge era preocupat mai ales de verificarea patinelor şi de pînza de mînă de un superb galben şofran.

De înălţimea unui stat de om, pînza era făcută din cea mai bună mătase de pe vremuri, cîrpită doar în două locuri; verga, din lemn flexibil de frasin, era îndoită în arc printr-o coardă împletită din cînepă. Jason o încercă cu degetul, ca un harpist. Concurenţii ieşiseră deja pe sticlă în număr destul de mare şi făceau uşoare mişcări de încălzire în aplauzele spectatorilor. Cei mai mulţi erau din Tuckerton şi se purtau ca atare: arena de sticlă le aparţinea şi o cunoşteau mai bine decît oricine venit din altă parte. Nu că s-ar fi deosebit de altfel cu ceva de aceeaşi sticlă ce se întindea şi înspre Atherton.

Fratele mai mic al lui Jason, Daniel, fluieră admirativ la apariţia unui concurent din Tuckerton care executa în viteză cercuri perfecte, purtat de-o pînză din mătase purpurie ce vibra întins la viraje.

— Ia uite-acolo, Jay!

— Ce, Bob Marchant? A căzut ca un prost anul trecut. Ce rost are să transpiri pînă nu fluieră de start?

Între timp apăruseră şi două surori din Buckby, cu pînze negre, des-

criind opturi una în jurul celeilalte şi trecînd la un fir de păr una pe lîngă alta, fără să se ciocnească.

— Hai, Jay, îl îndemna tînărul Daniel, arată-le tu ce ştii!

Concurenţii din celelalte sate începuseră şi ei să invadeze suprafaţa de sticlă, dar Jason îl observă nu departe de el pe Max Tarnover, care stătea privind la toţi caraghioşii ăia cu un zîmbet condescendent. Maestrul Tarnover din Tuckerton ce ieşise învingător anul trecut la Atherton în ciuda ploii torenţiale... Urmîndu-i exemplul, chiar mai ostentativ, Jason îşi întoarse privirea de la pista de sticlă şi-o roti pe deasupra mulţimii.

Îl observă pe unchiul John Babbidge ceva mai încolo, lîngă fanfara care cînta de zor, conversînd absorbit cu un om din Edgewood; cum nu era locul cel mai potrivit pentru o conversaţie în tihnă, probabil că încheiau vreo afacere. În acest timp, pe pajiştea verde din spatele fanfarei, copiii din cinci sate viermuiau îmbulzindu-se ba la aruncatul cu belciuge, ba la popice, ba la căutatul prin rumeguş, ba la nimeritul cu mere în găleţi de apă. Iar cei mari, dacă nu stăteau pe lîngă fanfară ori nu erau cu ochii la concurenţi şi cu urechile la alte celea, la palavre ori la bîrfe, asaltau tarabele cu tot felul de mărfuri sau produse. Peste o mie de oameni trebuie să se fi adunat la festival, lăsînd satul din zare parcă pustiu. Pentru bătrînii din Tuckerton pe marginea ringului de sticlă fuseseră aşternute pături ori aşezate bănci, ori butoaie tăiate pe la mijloc.

Orchestra tocmai îşi punea deoparte instrumentele ca să-şi mai recapete suflul după „Dansul florilor”, cînd un behăit disperat întrerupse brusc trăncăneala mulţimii. Un fermier sărise într-un mic ţarc de oi unde un ditamai cîrlan se îndesa de zor să sugă şi să se ascundă sub burta unei oi tunse şi sîcîite de insistenţele odraslei care crescuse aproape cît ea. Rîzînd, fermierul scoase mielul de sub oaie şi îl ridică de ceafă şi de picioarele dinapoi ca şi cum ar fi vrut să-i cîntărească greutatea şi, mai ştii, să cîştige cu el vreun premiu.

Şi, uite-o şi pe mama lui Jason croindu-şi drum prin mulţime, mestecînd un rest de plăcintă.

— Să fie-ntr-un ceas bun, băiete! îi zise strîmbîndu-şi faţa într-un zîmbet.

— Ţi-am mai spus, mamă, se zburli Jason. Chemi ceasul rău, dacă-i tot dai cu ceasul bun.

— Atunci cheamă-ţi singur norocul! Şi la urma urmei, ce-i norocul? Îşi mişcă în sus şi în jos mărul lui Adam ca şi cum ar fi înghiţit ultima îmbucătură, deşi în realitate voia să arate că nu avea la gît nici un fel de medalion

sau amuletă.

— Mai bine-aş face cîteva mişcări. Zvîrlindu-şi sandalele din picioare, Jason se aşează să-şi lege patinele. Sprijinit cu o mînă de Daniel, se ridică în picioare, cu genunchii întorşi înăuntru, cu patinele muşcînd din gazon, în timp ce băiatul îi aranja pînza pe umeri. Jason apucă strîns în mînă curelele de piele de la arcul transversal şi de la verga paralelă cu şira spinării.

— E-n regulă. Încercă pînza mişcînd-o încoace şi încolo. Dă-i drumul. Nu mă ia vîntul.

Dar tocmai cînd să-şi dea drumul, mai spre mijlocul suprafeţei de sticlă, la mai puţin de o sută de yarzi, apăru brusc o pasăre lentă.

Se materializă direct în faţa uneia dintre surorile din Buckby. Neavînd timp să mai vireze, acesteia nu-i rămase decît să se lase pe spate. Ţipînd de indignare, şi poate rănită în cădere, alunecă sub pasarea lentă, culcată ca pe o sanie pe pînza de concurs ruptă şi mototolită.

*

* *

Se numeau păsări lente pentru că zburau prin aer cu maiestuoasa viteză de un yard pe minut.

Se asemănau întrucîtva cu păsările, destul de puţin însă. Corpurile lor metalice, tubulare, erau rotunjite la vîrf, iar spre coadă se alungeau terminîndu-se cu un stabilizator; la mijloc erau prevăzute cu două mici aripi imobile. Prea puţin probabil însă ca aceste aripi să aibă ceva de-a face cu sustentaţia întregului corp, care avea grosimea cît a unui cal, iar lungimea de două ori mai mare decît a unui om stînd complet întins. Poate că aceste aripi asigurau orientarea sau echilibrul.

La culoare erau gri-argintii; dar aceasta era doar culoarea învelişului exterior, dintr-un metal moale ca plumbul. O jumătate de centimetru în adîncime urma un al doilea înveliş, negru şi dur ca oţelul. Boturile păsărilor erau toate julite, fiecare cel puţin în cîteva locuri, datorită ciocnirii de-a lungul anilor cu diferite obstacole; păsările lente se menţineau invariabil la aceeaşi înălţime deasupra solului – burta le venea cam la nivelul umerilor unui om – iar viraje făceau doar pentru a ocoli clădiri mai masive sau copaci mai groşi, prin orice alte obstacole mai fragile trecînd fară să se sinchisească. De aici şi zgîrieturile, al căror desen avea darul de a le individualiza pe fiecare. Un mijloc şi mai simplu de a le deosebi erau însă inscripţiile scrijelite cu nemiluita pe-o parte şi pe alta: inimi cu iniţiala în

mijloc, date calendaristice, nume de locuri, fragmente de mesaje. Toate acestea veneau să confirme cît de mare era numărul total al păsărilor lente, fapt de care altminteri nimeni nu şi-ar fi putut da seama. Căci nimeni nu putea urmări traseul unei pasări lente. După ce vreuna îşi făcea apariţia – deasupra unui deal sau pe firul unei văi, în mijlocul păşunii sau drept pe uliţa satului – zbura încet un timp, care putea dura între o oră şi o zi, parcurgînd în acest timp distanţa între cîteva zeci de yarzi şi o milă. Şi-apoi dispăreau. Ca să reapară iar, pe neaşteptate, în alt loc, departe sau aproape, poate la mult timp după aceea, sau poate imediat.

De obicei păsările dispăreau brusc, şi la fel de brusc apăreau apoi din nou.

Nu întotdeauna, însă. De şase ori pe an, pe cuprinsul acestei ţări insulare, o pasăre ajungea la capătul călătoriei sale.

Se autodistrugea, împreună cu tot terenul din jur, pe o rază de două mile şi jumătate, transformînd instantaneu peisajul într-o peliculă de sticlă. Un cerc perfect plan de sticlă. O zonă strict delimitată, polarizată, de anihilare. La doar cîţiva yarzi depărtare de marginea cercului, un om putea scăpa viu şi nevătămat, pierzîndu-şi doar temporar auzul şi vederea.

Pînă acum nu se ştia de vreo pasăre lentă care să fi explodat deasupra unei suprafeţe de sticlă deja existente. Drept urmare, multe oraşe sau sate se trăgeau pe lîngă locurile deja distruse, iar vestea apariţiei unui nou lac de sticlă făcea ca ferme şi aşezări noi să răsară în acel loc. Chiar şi aşa însă, majoritatea populaţiei, fatalistă, continua să locuiască în vechile oraşe istorice. Se amăgeau cu gîndul că doar nu va exploda o pasăre lentă chiar acolo în mijlocul lor, şi chiar cît trăiau ei. Şi chiar dac-ar exploda, ce habar ar mai avea ei? Atîta doar că sticla s-ar putea întîmpla să taie oraşul drept în două – dar odată jalea şi doliul trecute, locuitorii rămaşi vor răsufla uşuraţi şi se vor putea simţi cu atît mai mult în siguranţă.

La fel de adevărat era însă că în cele din urmă întreaga ţară, de la un ţărm la altul şi de la nord la sud, avea să ajungă o suprafaţă compactă de sticlă. Sau poate o tablă de joc din cercuri tangente, cerc lîngă cerc: un mozaic de sticlă. Iar între ele? Petice de deşert, în cazul cînd clima s-ar usca datorită radiaţiei reflectate de sticlă. Sau poate ape stătătoare, mlaştini. Dar ziua aceea era încă departe: peste o sută de ani, două sute, trei. Aşa că oamenii nu prea se sinchiseau. Se obişnuiseră deja de-o viaţă, cum se obişnuiseră şi părinţii lor, la vremea lor. Şi poate într-o bună zi păsările lente nu vor mai veni. Şi nu vor mai pleca. Şi nu vor mai exploda. De la sine. Aşa cum şi apăruseră, odată. Desigur că situaţia era aceeaşi peste tot în

lume. Doar mările erau ferite de păsări. Aşa că s-ar putea ca rasa umană să înveţe să trăiască pe plute într-o zi. Deşi, atunci, din ce-o să le mai construiască? Între timp, oamenii continuau să trăiască aşa, şi mulţi renunţaseră să se mai întrebe de ce. Pentru că nu exista nici un răspuns.

Ajutată de soră-sa, fata se ridică. Nu-şi rupsese nici un os, din cîte se părea. Doar demnitatea-i avusese de suferit; şi pînza.

Ceilalţi patinatori se opriseră pe margine şi priveau furioşi la pasărea picată în mijlocul lor. Burta şi flancurile erau aproape intacte, fără inscripţii; profitînd de situaţie, cîţiva tineri se şi năpustiră pe sticlă cu bricege, cuţite ruginite şi cu ce mai aveau. Dar un arbitru îi întoarse furios înapoi:

— Marş de-aici! Afară cu voi! Privirea i se opri asupra lui Jason şi acesta trăi o clipă de triumf în care-şi făcu iluzia că pe el îl cheamă arbitrul: dar arbitrul strigă „Domnule Tarnover!", şi Max Tarnover trecu pe lîngă ei cu pas legănat şi îşi dădu drumul pe sticlă ca să se prezinte la arbitru.

Nu peste mult, arbitrul îşi făcu mîinile pîlnie la gură:

— Dăm startul mai tîrziu cu o jumătate de oră, răcni el. Ce-i corect e corect: domnişoara trebuie să aibă o şansă să-şi repare pînza, dat fiind că n-a fost din vina ei.

Jason observă o mică strîmbătură de amuzament pe faţa lui Tarnover; căci acum ceilalţi concurenţi fie că vor trebui să-şi irosească forţele dîndu-se pe sticlă fără rost, fie că se vor plimba încoace şi încolo pe tuşă, pierzînd momentul psihologic. De fapt, ideea pauzei şi mai ales a gustărilor le surîdea aproape tuturor.

— Ăsta da, noroc!, pufni doamna Babbidge pe cînd Max Tarnover trecea din nou pe lîngă ei.

Tarnover se opri lîngă Jason:

— Drept să-ţi spun, pînza aia e bună de aruncat, îi mărturisi. Dar ce să-i faci? Altfel cei din Buckby ar fi făcut scandal. Ei da, sigur, fata mai poate să cîştige. Dacă şi-o repară în zece minute. Păcătoasa asta de tinichea din cale! Tarnover privi cu un aer superior la pînza lui Jason. Atunci ce preţ să mai pui pe îndemînare?

Daniel Babbidge privea la Tarnover cu un amestec de admiraţie faţă de campion şi ostilitate faţă de rivalul fratelui său. Cît despre Jason, se mărgini să dea din cap şi să spună:

— Aşa-i corect. Nu era sigur dacă Tarnover vorbea aşa, din generozitate sau din aroganţă. Sau dacă nu cumva ultima întrebare însemna că Tarnover vedea în Jason un rival serios la cupa de argint de anul acesta.

Dar, evident, tînărului Daniel răspunsul lui Jason nu i se părea destul de înfipt. Aşa ca se vîrî el.

— Dar unde credeţi **dumneavoastră** că se duc păsările, maestre Tarnover, cînd nu se află aici?

Întrebarea era bună: nu avea răspuns, dar Max Tarnover se va simţi desigur obligat să răspundă, fie şi numai pentru a nu-şi pierde postura de atotştiutor. Jason se repezi furios la frate-său în timp ce doamna Babbidge interveni şi ea atingîndu-l dojenitor cu palma.

— Nu-i momentul acum să-l faci pe domnul Tarnover să-şi piardă timpul. Poate că nu s-a gîndit niciodată la aşa ceva, cîtu-i lumea.

— Oo, ba da, zise Tarnover.

— Şi? insistă băiatul.

— Şi... poate că de fapt nu se duc nicăieri.

Doamna Babbidge chicoti şi Tarnover roşi.

— Vreau să spun că poate pur şi simplu încetează de a mai fi într-un loc, pentru a fi dintr-o dată într-altul.

— De-am putea patina şi noi în felul ăsta! rîse Jason. Oricine ar putea să ne-o ia înainte în ultimul moment.

— Trebuie să se ducă undeva, spuse tînărul Dan încăpăţînat. Poate undeva unde noi nu le mai putem vedea. Într-un alt fel de loc, cu alţi oameni. Poate că ei şi construiesc păsările.

— Ascultă, pistruiatule, păsările nu vin nici de la ruşi, nici de la americani, nici de altundeva. Aşa că, ce alt loc ar mai fi?

— Poate că e chiar aici, doar că nu-l putem noi vedea.

— Şi poate că şi porcii au aripi. Tarnover privi în jur şi vru să se îndrepte spre taraba cu cidru; dar doamna Babbidge îi tăie calea, pusă pe sfadă:

— Cît despre asta, sînt sigură că scroafa noastră Betsy nu zboară, cu aripi sau fără. Să stea ele aşa atîrnate în aer şi aşa grele!

— Aţi cîntărit vreo pasăre acum nu demult?

— Trebuie să fie grele, domnule Tarnover, după cum arată.

Tarnover nu putea să treacă cu forţa de doamna Babbidge. În nici un caz cu pînza în spate. Se mulţumi să privească dincolo de ea şi să mormăie:

— Dacă tot nu putem spune ceva concret despre ele, mai bine să tăcem din gură.

— Dar nu-i deloc mai bine, protestă Daniel. Doar vedeţi că aruncă lumea în aer. Bucată cu bucată. Ca şi cum ar fi în război cu noi.

Jason simţi nevoia să se arate glumeţ:

— Poate că tocmai asta e. Poate că ceilalţi, ăştia de care zice Dan, chiar sînt în război cu noi – atîta doar că au uitat să ni-l declare. Şi după ce-şi termină treaba şi prefac pe-aici în sticlă tot ce se vede intră şi ei în concediu. Şi-o să patineze fericiţi pînă în vecii vecilor.

— Al naibii de lung război, dacă aşa stau lucrurile, bombăni Tarnover. Durează de mai bine de-un secol.

— Poate de-aia zboară păsările aşa de încet, spuse Daniel. Dacă un an de-al nostru e numai o oră pentru oamenii aceia? De-asta nu cad păsările niciodată. N-au timp să cadă.

Expresia de pe faţa lui Tarnover deveni sălbatică:

— Şi dacă păsările vin doar ca să ne pedepsească pentru păcatele noastre? Dacă nu-s decît o minune, un semn...

— ...că Dumnezeu ne iubeşte? Şi va veni o zi cînd ne va ierta? Doamne sfinte! şi doamna Babbidge zîmbi, doar n-oi fi şi mata unul din **ăia**. Un flăcău deştept ca matale. Eu una nici nu mai pun lumînări în geam şi nici nu mai fac noduri la cearşaf ca să alung păsările. Ciufuli chica roşie a băiatului cel mic. Toţi murim odată şi-odată, Dan. Ai să te obişnuieşti cu asta cînd ai să te faci mare. Cînd e să mori, mori.

Tarnover părea scos din fire; tînărul Daniel părea şi el supărat, dar într-un alt fel.

— Şi cînd e să ţi se facă sete, e timpul să bei. Profitînd de ocazie Tarnover se strecură repede pe lîngă doamna Babbidge şi se îndepărtă. Aceasta chicoti în urma lui:

— Cu asta i-am cam luat vîntul de la pînză!

Patruzeci şi unu de concurenţi, în afară de Jason şi Tarnover, se adunară între steguleţele de la start, totuşi, fata care căzuse lipsea; în ciuda eforturilor ei, era scoasă din competiţie, iar acum şedea privind îmbufnată.

Apoi arbitrul din Tuckerton suflă din fluier şi porniră.

Traseul avea forma unei franzele. La început descria o curbă uşoară de-a lungul marginii sticlei pe o distanţă de trei sferturi de milă, după care cotea strîns într-un semicerc şi intra în linie dreaptă înapoi spre Tuckerton. La sfîrşitul liniei drepte mai urma un semicerc strîns care se termina la linia de start – şi de finiş. Trebuiau parcurse trei ture de pistă înainte de fluierul final. Mai mult de atît ar fi dus la o confuzie între cei din fruntea şi cei din coada plutonului.

După prima turnantă, Jason se afla în fruntea celorlalţi: antrenamentul din ultimul an îşi spunea cuvîntul. Patinele parcă zburau pe deasupra sti-

clei. Briza îl împingea într-un ritm susţinut. Pe cînd lua a doua turnantă înclinînd pînza într-un alt unghi, îl zări pe Max Tarnover în urma lui pe locul patru. Hotărît să-şi mărească avantajul, Jason trecu atît de aproape de steguleţul care marca intrarea în linia dreaptă încît aproape îl atinse. Ca să se redreseze intră defectuos în linia dreaptă şi pierdu cîţiva yarzi. La prima trecere prin faţa liniei de sosire, în uralele celor din Atherton, Tarnover era în poziţia a treia; Jason îşi dădu seama că, deşi încerca să-l ajungă din urma Tarnover nu depunea totuşi mari eforturi: îl lăsa pur şi simplu pe el să ducă trena.

Dar o cursă de patinaj cu pînze nu era tot una cu o cursă de alergări în care cel din frunte este sortit să fie în cele din urmă înghiţit de pluton. Jason forţă însă la sfîrşitul celui de-al doilea tur, Tarnover se afla la zece yarzi în spate, mişcîndu-se aparent fără efort ca şi cum el, pînza, vîntul şi sticla ar fi fost una. Observînd privirea lui Jason, Tarnover rînji şi îşi luă un mic avînt pentru a-l obliga pe cel din faţă la eforturi şi mai mari. Şi pe cînd intra în ultimul tur, Jason mai observă şi pasărea lentă care-şi continua drumul spre stînga, aflîndu-se acum la mijloc între cele doua linii drepte ale traseului şi îndreptîndu-se în direcţia satului Edgewood. Chiar şi coda-şii au timp să treacă de ultima linie dreaptă înainte ca pasărea să le taie calea, calculă el.

Acest scurt moment de neatenţie fu o greşeală. Tarnover se apropiase şi mai mult din urmă, pînza lui înclinîndu-se într-un unghi care trebuie să-i fi provocat dureri la încheieturile de la mînă. Deja se afla alături, gata să-l întreacă pe Jason. Şi în acest moment Jason îşi dădu seama cum ar putea cîştiga; lăsîndu-l pe Tarnover să creadă că stoarce ultima picătură de vlagă din Jason – astfel încît Tarnover va obosi şi el prea devreme.

— Nu mă poate ajunge! strigă Jason cu glas tare, închipuindu-şi că Tarnover va interpreta asta ca pe un semn de lăudăroşenie şi va presupune că pe Jason nu-l duce mintea mai departe. În acelaşi timp, Jason încetini uşor, sperînd că rivalul său nu va observa această manevră în contradicţie cu spusele. Mimînd disperarea îl lăsă pe Tarnover să-l întreacă – şi văzu cum Tarnover continuă să ţină pînza încordată, deşi parcă se mişca ceva mai încet decît înainte. Fără să-şi dea seama, Tarnover ţinea un unghi greşit; forţa prea tare din încheieturi fără să fie nevoie.

Tarnover era acum în frunte. De îndată Jason se eliberă de orice tensiune psihologică. Uşor şi cu graţie rămase cîţiva yarzi în spatele lui, exact acolo unde curentul de aer stîrnit de Tarnover îl putea „remorca” cel mai bine. Şi rămase aşa pînă la mijlocul ultimei linii drepte, simţindu-se ca

un şoim suspendat în cer printr-o imperceptibilă bătaie de aripi, înainte de a se năpusti.

Se ţinu tot aşa în urmă, în trena adversarului. Apoi schimbă brusc unghiul pînzei şi ţîşni – era din nou în frunte.

Dar calculase greşit. Calculase tot timpul greşit. Căci, pe cînd Jason trecea de el, Tarnover efectiv izbucni în rîs. Smucindu-şi pînza sa cafeniu-portocalîe într-un unghi mai eficient, Tarnover îşi încordă picioarele patinînd ca un demon. Trecu din nou în frunte. Cu cinci yarzi. Cu zece. Intră în ultima turnantă.

Încercînd să recupereze distanţa în puţinul timp rămas, Jason îşi dădu seama cum fusese tras pe sfoară; prea tîrziu însă. Atît de abil îl făcuse Tarnover să-şi concentreze întreaga atenţie asupra poziţiei pînzelor, ţinînd-o pe a lui într-un anumit unghi – un unghi anume calculat pentru a crea acel curent de aer favorabil lui Jason – încît acesta neglijase complet rolul picioarelor şi al patinelor, necontrolîndu-şi-le în fiecare moment. În cîteva secunde îşi reveni şi începu să bage forţă în picioare, dar aceste secunde de întîrziere îi fură fatale. Jason trecu linia de sosire la un yard în spatele învingătorului de anul trecut; şi care acum era şi învingătorul de anul acesta.

Pe cînd frîna, încetinind din ce în ce, amărît şi înciudat, Jason îşi dădu prea bine seama că acum de el depindea să se poarte demn în înfrîngere, şi să nu-i lase lui Tarnover şi această ultimă satisfacţie. Strigă tare ca să-l audă toată lumea:

— Magnific, Max! Grozavă cursă! M-ai luat prin surprindere la ţanc.

Tarnover zîmbi larg, de hatîrul publicului:

— Ce gălăgioşi sînteţi voi ăştia din familia Babbidge, spuse el încet şi se îndepărtă să-şi ia din nou în primire cupa de argint.

Mult mai tîrziu în după-amiaza acelei zile, umflat de friptură de porc şi de bere, Jason gesticula cu o halbă goală în mînă, în timp ce vorbea cu Bob Marchant în mijlocul unei mulţimi gălăgioase. Bob, cel care căzuse atît de spectaculos cu un an înainte. Poate de aceea patinase atît de precaut astăzi şi fusese unul dintre codaşi.

Cerul era acoperit cu nori grei, iar lumina zilei începea şi ea să scadă. În curînd aveau să pornească toţi convoi înspre casele lor.

Unul dintre cei din Atherton, Sam Partridge, tovarăş de băutură şi de patinaj de-al lui Jason, îşi croi drum pînă la el:

— Jay! Ăsta micu', frate-tău; a ieşit pe sticlă. S-a căţărat în spatele pă-

sării. E călare pe ea.

— Ce?

Jason se dezmetici rapid şi îl urmă pe Partridge, cu Bob Marchant luîndu-se după ei.

Nu încăpea nici o îndoială: la cîteva sute de yarzi depărtare, în lumina amurgului, Daniel era cocoţat călare pe pasărea lentă. Părul lui roşu era inconfundabil. Deja mai mulţi îl observaseră şi-l arătau cu degetul. Se auziră cîteva urale răguşite şi cîteva apostrofări furioase. Jason îl apucă de braţ pe Partridge:

— Careva trebuie să-l fi ajutat. Care-a fost?

— N-am idee. Băiatului nu i-ar strica o bătaie bună.

— Daniel **Babbidge!** Doamna Babbidge striga de undeva din apropiere. Îl văzuse şi ea. Păşi cu grijă pe sticlă, atentă să nu-şi piardă echilibrul.

Jason şi însoţitorii lui o ajunseră de îndată:

— Nu-i nimic, mamă, o asigură el. Ţi-l aduc eu pe micul... sinucigaş.

Atent, Bob Marchant îi oferi braţul doamnei Babbidge şi o conduse înapoi pe teren solid. Jason şi Partridge păşiră cu toată talpa pe suprafaţa sticloasă, urmăriţi de privirile curioase ale unei duzini de spectatori.

— A văzut careva cine l-a ajutat? îi întrebă Jason. Nimeni nu răspunse.

Cînd grupul se apropie la douăzeci de yarzi, toţi în afară de Jason se opriră. Înaintînd singur, Jason şuieră în aşa fel încît numai băiatul să-l audă:

— Dă-te jos, îi ordonă el sumbru. Pun eu mîna pe tine. Ne-ai făcut de rîs, şi pe mama şi pe mine.

— Nu, şopti Daniel. Se agăţă strîns, cu mîinile încleştate pe metal, cu genunchii lipiţi de flancurile păsării, ca un jocheu. Am de gînd să văd unde se duce.

— Unde se duce? La naiba, n-am de gînd să-mi pierd vremea cu discuţii. Dă-te jos! Jason îl prinse de gleznă şi-l trase în jos, dar drept rezultat fu el atras în sus spre pasăre. Lîngă piciorul lui Dan era scrijelită o inimă încercuind două perechi de iniţiale: „ZB” şi „EF”. Întorcîndu-se, Jason strigă:

— Haideţi, măi! Daţi-mi o mînă de ajutor! Să vină careva să-mi facă scară!

Nimeni nu se oferi, nici măcar Partridge.

— Hai că nu vă muşcă! Nu păţeşti nimic dacă o atingi. Ştie orice copil. Furios, păşi înapoi înspre ei:

— Fir-ar a naibii de treabă, Sam.

Aşa că Partridge o luă şi el înainte, urmat de încă doi. Dar brusc se opriră, cu gurile căscate. Expresia lor îl descumpăni pentru moment pe Jason – pînă ce Sam Partridge făcu un gest cu mîna; pînă ce Jason se întoarse să vadă.

Aerul din spate era gol.

Pasărea lentă plecase brusc, luîndu-şi călăreţul cu ea.

*

O jumătate de oră mai tîrziu, nu mai rămăseseră pe pajiştea de la Tuckerton decît cei din Atherton şi gazdele. Grupurile venite din Buckby, Edgewood şi Hopperton plecaseră spre casă. Unchiul John o consola pe doamna Babbidge, care se văicărea într-una. Chipurile celor din jur erau în general compătimitoare, deşi se simţea şi un oarecare resentiment din partea unora din Tuckerton: de ce, adică, năzbîtiile unui mucos să umbrească sărbătoarea lor de Întîi Mai?

Jason îi scruta cu privirea pe toţi cei de faţă.

— Nimeni n-a văzut cine l-a ajutat pe frate-meu să se urce? strigă el. Doar nu putea singur, aşa-i că nu? Unde-i Max Tarnover? Unde-i?

— Nu cumva îl acuzi pe maestrul Tarnover, mîrîi un fermier corpolent cu un neg mare pe faţă. Strugurii-s cam acri, domnu' Babbidge. E cam ca aia cu vulpea şi strugurii, şi asta nouă nu ne prea place.

— Unde-i, fir-ar să fie?

Unchiul John puse mîna pe braţul nepotului său:

— Jason, băiete. Lasă. Taci. N-o ajuţi cu nimic pe maică-ta.

Dar tocmai atunci mulţimea se dădu la o parte făcîndu-i loc lui Tarnover care păşi agale printre ei, încă ţinînd în mînă cupa de argint pe care o cîştigase.

— Ei bine, ce-i, maestre Babbidge? întrebă el. Aud că ai o vorbă cu mine.

— Ai văzut cine l-a ajutat pe frate-meu să se suie pe pasăre? Ai văzut sau nu?

— N-am văzut, replică Tarnover cu răceală.

Întrebarea nu fusese bine pusă, după cum Jason îşi dădu imediat seama. Căci dacă Tarnover însuşi o făcuse, cum ar fi putut să se vadă pe sine însuşi?

— Atunci, nu cumva chiar tu...

— Hai, gata, obiectă acelaşi fermier. L-ai întrebat, ţi-a răspuns.

— Şi-apoi, poate că şi fratele tău a găsit răspunsul pe care-l căuta, spuse Tarnover. Sper să fie mulţumit. Desigur, îmi exprim toată compasiunea pentru doamna Babbidge. Dacă într-adevăr băiatul a păţit ceva. Dar nu putem fi siguri, nu-i aşa?

— Sigur că nu!

Jason se încruntă şi unchiul John îl strînse şi mai tare de braţ:

— Nu, băiete. N-are nici un rost.

Drumul spre casă a fost lung şi trist în seara aceea pentru cei trei Babbidge rămaşi, deşi destui săteni din Atherton lălăiau în spatele lor cîntece vesele de cheflii. Din cînd în cînd Jason se uita în jur după Sam Partridge, dar Sam Partridge reuşea, pare-se, să se ascundă de cei trei.

A doua zi, în 2 mai, doamna Babbidge îşi reveni şi declară „zi de făcut ordine"; ceea ce însemna o zi de sortare a hainelor, cărţilor şi jucăriilor vechi ale lui Daniel, înainte de-a le pune deoparte, într-un loc ferit de priviri. Pe Jason îl expedie la treaba lui de la joagăr, certîndu-l că se ţine scai după ea ca un cîine bătut.

Şi, în ziua aceea, în timp ce lucra la tăiatul scîndurilor, Jason rumega aceleaşi şi aceleaşi gînduri de furie, ruşine şi obidă:

„După legea mea, e un ucigaş... Nu se dă cuţitul pe mîna unui copil, ca să se joace. Şi nici că-i păsa după aceea. Nu-l mustra cugetul deloc. Se umfla în pene..."

Şi totuşi, ce-ar fi putut face? Pasărea ar fi putut să mai rămînă aşa ore în şir. Atîta doar că n-a mai rămas. Să pornească în căutarea lui Daniel? Dar cum? Şi încotro? Păsările apăreau şi dispăreau peste tot. Aici, acolo, dincolo, peste tot. Fără nici o regulă, fără nici o noimă. Aşa că ar fi fost o căutare zadarnică.

O căutare doar pentru a dovedi că Dan e viu. Şi dacă ar fi viu, atunci ar însemna că Tarnover nu l-a omorît.

„După legea mea e un ucigaş". Gîndurile lui Jason se învălmăşeau neputincioase. Era ca şi cum ar fi patinat cu amîndouă picioarele legate.

Trei zile mai tîrziu o pasăre lentă fu semnalată înspre Edgewood. Jim Mitchum, constructorul de acoperişuri din Edgewood, îl căută pe Jason la joagăr ca să-i dea de veste. Avea oricum drum pe acolo, cu treabă.

Fără îndoială că vizita lui era un gest de bunăvoinţă, dar îl făcu pe Jason să se simtă şi mai vinovat şi în acelaşi timp îi scăzu moralul. Căci acum era obligat să se ducă şi să vadă singur, cînd doar era limpede că nu era nimic

de descoperit. Lăsă lucrul şi se grăbi acasă să-şi ia patinele şi pînza, după care traversă sticla către Edgewood.

Pasarea încă se mai afla acolo; dar era altă pasăre. Nu avea încrustată nici o inimă cu iniţialele „ZB" şi „EF".

Iar după alte patru zile, veni vestea din Buckby despre o pasăre localizată cîteva mile la vest de sat, pe drumul principal către Harborough. De astă dată, Jason împrumută un cal şi porni călare. Dar vestea venise prea tîrziu; pasărea dispăruse cu o zi înainte. Totuşi, se simţi obligat să cerceteze zona în căutarea vreunui corp căzut sau a vreunui alt semn.

Şi, după altă săptămînă, o pasăre apăru doar la o milă de satul lui, Atherton; aceasta dispăru chiar în momentul cînd ajunse Jason...

Apoi într-o seară Jason se duse la „Snopul". Trecuseră mai multe săptămîni, de fapt de cînd nu mai dăduse pe la cîrciumă: acum avea de gînd să se îmbete, la tejgheaua lungă, de alamă.

Sam Partridge, Ned Darrow şi Frank Yardley erau acolo şi trăgeau la măsea: nu trecu nici o oră, şi Ned Darrow se apucase să dea sfaturi de beţiv:

— Ascultă, Jay, ce rost are să te tot năpusteşti de fiecare dată cînd apare cîte-o blestemată de pasare? Ţine-o tot aşa şi-o s-ajungi ca vai de capul tău. Şi ce dacă apare o pasăre în Tuckerton? Tot o să se întîmple şi asta mai devreme sau mai tîrziu. O să dai fuga şi acolo cu limba scoasă?

— Şi-n timpul ăsta lipseşti de la muncă, zise Frank Yardley. Pînă la urmă o să-ţi pierzi slujba. Vezi-ţi de viaţa ta, eu aşa te sfătuiesc.

— Eu nu ştiu ce să zic, interveni Sam Partridge pe neaşteptate. Eu cred ca fiecare trebuie să-şi ia înapoi ce-i al lui. Dacă Tarnover le-a făcut porcăria asta...

— Care dacă, cum adică? izbucni Jason furios

— Calm, Jay. Voiam să spun că familia voastră este din Atherton. Aşa că ne-a făcut-o la toţi din sat, este?

— Mulţumită unora care nu s-au prea înghesuit să-mi dea ajutor.

Sam roşi.

— Acuma nu-ncepe să loveşti orbeşte în dreapta şi-n stînga. Nimeni nu-i perfect. Aminteşte-ţi numai care ţi-s prietenii adevăraţi, atît.

— Oho, o să-mi amintesc, n-ai tu grijă!

Frank clătina un pahar gol dintr-o parte într-alta:

— Bine. Cine mai dă un rînd?

Un rînd ducea la altul, iar a doua zi Jason avea capul greu.

Seara, Ned batu la uşa familie Babbidge:

— O pasăre pe sticlă, m-a trimis Sam să-ţi spun. Nu ne repezim pînă acolo s-o vedem?

— Parcă ziceai aseară că-i pierdere de vreme.

— Ei, da, să fugi prin tot ţinutul. Dar asta-i aici aproape. Seara e frumoasă. Deşi, dacă nu vrei să-ţi faci de lucru... Am putea merge apoi cu toţii la nişte nalbe, după aia.

Băieţilor trebuie să le fi lipsit Jason în ultimele săptămîni. Repede, Jason îşi luă patinele şi pînza.

— Dar cu cina cum rămîne! îl întrebă mamă-sa. Ciorbă de cap de oaie.

— Ei, mai poate s-aştepte, nu? S-ar putea să mănînc o plăcintă sau două la „Snopul".

— Poate că-i mai bine aşa, să mai ieşi şi tu să te mai distrezi, spuse ea. Eu m-am împăcat. Am cîteva lucruri de cîrpit.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Sam şi Ned lunecau uşor pe oglinda de sticlă, cam la două mile de margine. Cerul era purpuriu, cu dîre de nori, şi un rîu auriu şerpuia pe marginea orizontului: mîine avea să fie vreme urîtă, dar ce splendoare astă-seară! Suprafaţa de sticlă era scăldată în reflexe roşii şi aurii: un lac de sînge, foc şi metal topit. La început nu-l observaseră pe celălalt patinator, şi nici acesta pe ei – pînă ce ajunseră aproape de pasărea lentă.

Sam îl observă primul:

— Da' ăla cine mai e?

Pînza celuilalt era cafeniu-portocalie. Jason o recunoscu imediat:

— E Tarnover!

— Acum ai ocazia să afli adevărul, zise Ned.

— Chiar crezi c-ar fi momentul?

Ned rînji:

— De ce nu? Ar fi chiar amuzant. Hai după el.

Luîndu-şi avînt, cei trei se răsfirară pentru a-l înconjura pe Tarnover, care-i spiona şi el şi începea să se replieze. Manevră cam bruscă totuşi: cît pe ce să nimerească într-o baltă de apă adunată pe sticlă. Spre satisfacţia lui Jason, Max Tarnover, campion peste cinci sate, alunecă gata să cadă.

Puseră mîna pe el. Odată prins, nu trebuia cine ştie ce forţă pentru a împiedica un patinator să scape, oricît s-ar fi zbătut acesta. Dar Jason îi trase un pumn lui Tarnover în falcă de-l lăsă în nesimţire.

— De ce naiba ai făcut asta? întrebă Sam, avînd grijă ca Tarnover să nu cadă prea rău pe sticlă.

— Altfel cum vrei să-l suim pe pasăre?

Sam privi fix la Jason, apoi aprobă încet din cap.

Nu se dovedi a fi o operaţie prea uşoară să sui un trup inert şi greu pe un obiect ce se mişcă încet, dar continuu, în timp ce stai pe o suprafaţă alunecoasă; dar după ce-şi scoaseră patinele, reuşiră. Nu după multă vreme Tarnover zăcea crăcănat deasupra, cu picioarele atîrnînd. Cu briceagul Jason tăie rapid coarda de la pînza lui Tarnover şi-i legă gleznele una de alta, petrecînd funia pe sub pasăre.

Curînd Tarnover se trezi şi, încă ameţit, se chinui să stea drept. Mîrîi, se clătină, îşi recîştigă echilibrul.

— Babbidge... Partridge, Ned Darrow? ce dracu' aveţi de gînd?

Jason îşi înfipse mîinile în şolduri:

— Ia, facem şi noi o glumă, aşa cum i-ai făcut şi tu fratelui meu, Dan. Care acum nu mai e printre noi, şi poate nici n-o să mai fie, în veci: mulţumită ţie.

— Da' eu n-am...

— Mai bine recunoaşte, şi poate că te dezlegăm de-acolo.

— Poate ca da, poate ca nu, spuse Ned. În orice caz, nu pînă se-nchide „Snopul". Da' ia şi tu partea a' bună: poate că totuşi te dăm jos de-acolo.

Picioarele lui Tarnover se contractară, încercînd tăria legăturilor. Făcu o grimasă:

— Pe cuvînt, zău, n-am vrut să-i fac nici un rău fratelui tău.

Sam rîse prefăcut:

— Nici noi ţie. Nu-i vina noastră dacă o pasăre se hotărăşte să dispară. Oricum, e numai de-o oră aici. Ar putea foarte bine să stea aşa toată noaptea. Nu-i aşa, băieţi?

— Aşa-i, zise Ned Şi-apoi mie mi-e sete. Facem concurs? Ultimul plăteşte.

— A recunoscut că el a fost, spuse Jason. L-aţi auzit.

— Ascultaţi, îmi pare sincer rău că...

— Gura, zise Sam. Poţi să fierbi şi tu un pic, aşa cum i-ai fiert şi tu pe Babbidge. Ai timp să te gîndeşti cît de rău îţi pare. Partridge îşi ridică pînza.

Nu aşa îşi închipuise Jason răzbunarea. I se părea prea puţin. Totuşi, pentru Tarnover nu era deloc o glumă, asta fără doar şi poate. Campionul începuse uşor să transpire. Jason îşi ridică şi el pînza. Curînd se îndepărtară... pentru a se opri ca la un semn după un sfert de milă. Priviră înapoi

spre silueta tot mai mică a lui Tarnover călare pe calul sau metalic.

— Dac-aş fi în locul lui, observă Sam, m-aş tîrî de-a lungul pînă aş cădea prin faţă... Te loveşti un pic, dar ce să-i faci.

— Nici nu mai e nevoie să ne întoarcem, spuse Ned. Hei, ce vrea să facă?

Silueta se înclinase pe-o parte. Poate ca Tarnover fusese cuprins de panică şi nu mai judeca limpede, dar părea c-ar fi vrut să se aplece şi să-şi desfacă nodul de la gleznă, sau să-şi elibereze un picior. Deodată silueta se răsturnă. Basculă în jurul păsării, cu capul şi pieptul atîrnînd în jos, cu mîinile bătînd aerul. Sau poate că Tarnover sperase că funia se va rupe la greutatea lui: dar nu se rupse. Şi odată ţintuit în poziţia aceea, nu mai avea cum să se ridice iar deasupra, sau să se tragă spre capăt.

Ned fluieră a pagubă:

— Na, s-a vîrît singur în bucluc, de-acolo nu mai scapă. Al naibii să fiu de nu s-a răstignit singur.

Jason şovăi înainte de a spune:

— N-ar trebui să ne întoarcem? Vreau să zic, poţi să mori dacă stai prea mult aşa, cu capu-n jos... Nu-i aşa?

Brusc, toată povestea i se păru încurcată, stingheritoare.

— Să ne-ntoarcem? Sam Partridge mîrîi furios către el: Tu erai cu gura mare aseară. Şi a cui a fost ideea să-l suim pe pasăre? Voiai să-i dai o lecţie şi acum i-ai dat-o. Noi nu vrem decît să te ajutăm, Jay.

— Da, ştiu şi vă mulţumesc.

— Faci prea mult caz. Nu se pleoşteşte el cu una cu două, ca un buchet de flori, pînă dăm pe gît două halbe.

Aşa că patinară mai departe, spre crîşma din Atherton.

La zece şi jumătate, într-o stare nu prea grozavă, cei trei ieşiră din crîşma „Snopul" ce da pe strada Snopului. O lună la primul pătrar se arăta cînd şi cînd în cîte-o spărtura de nori, aruncînd o lumină palidă.

— Eu zic să mergem la culcare, spuse Sam. Lasă-l pe nătărău să se descurce cum o şti.

— Şi cui îi pasă dacă n-o şti nicicum? zise Ned. Aşa, nimeni n-o să afle. Cine-şi doreşte un duşman pentru toată viaţa? Tu, Jay? Aşa, o să poţi şi tu să-ţi vezi în linişte de treburile tale. Şi-apoi, s-ar putea întîmpla ca Tarnover să-l aducă înapoi pe frate-tău de pe unde-o fi acum. Cu pînza pe umeri şi cu patinele atîrnîndu-i într-o mînă, Ned o luă agate la vale pe strada Snopului.

— Bine da'... zise Jason. Se simţea ca şi cum s-ar fi năclăit într-o

balegă. Toată întîmplarea avea ceva sordid. Amintirea lui Tarnover atîrnînd cu capul în jos îi întorcea stomacul pe dos.

— Da' ce? făcu Sam

Jason cască:

— Nimic. Salut. Şi se-ndreptă spre casă.

Dar de îndată ce Sam nu-l mai putu vedea, se strecură pe uliţa Măcelarilor spre cîmpul de sticlă, singur.

Era întuneric acolo, beznă fără stele, doar cu lumina fugară a lunii, deşi briza era constantă, şi nu era nimic de care să se împiedice pe întinderea de sticlă. Pasărea nu s-ar fi putut deplasa între timp mai mult de o sută de yarzi. Jason se lansă în viteză.

Pasărea lentă era tot acolo. Dar Tarnover nu mai era nici pe ea, nici sub ea: sub burta păsării nici urmă de om atîrnat.

Cînd Jason frînă cu patinele, pentru a cerceta mai îndeaproape, nişte siluete se ridicară din întuneric, unde stătuseră lungite pe sticlă, acoperite cu pînzele. Şase siluete. Opt. Nouă. Se ascunseseră toţi cam la două, trei sute de yarzi de pasăre, nu prea aproape – şi nici unul în direcţia Arherton. Lăsaseră deschis un culoar larg, pe care acum îl închideau.

Văzîndu-i pe cei din Tuckerton înaintînd spre el, Jason rămase nemişcat, ştiind ca nu are nici o scăpare.

Max Tarnover patina pînă la el însoţit de acelaşi fermier corpolent cu neg pe faţă.

— Venisem înapoi după tine, începu Jason.

Fermierul vorbi, dar nu către Jason.

— A venit, i-auzi! Drăguţ din partea lui. Putea să nu-şi mai piardă vremea; de nu s-ar fi nimerit Tim Earnshaw pe-aici – Tarnover era dus de mult. Aşa că ce-i de făcut cu el, hm?

— Dinte pentru dinte, zic eu, se auzi o altă voce.

— Să meargă după frate-său să-l caute, opină un al treilea, în loc să trimită pe alţii să-l caute. Are tupeu tipul.

Tarnover nu spunea nimic: stătea tăcut în noapte.

Aşa încît nu trecu mult şi Jason se văzu suit pe spinarea păsării, cu picioarele strîns legate dedesubt. Dar îi legară şi mîinile una de alta şi, ca o măsură de precauţie în plus, funia fu legată de centură.

În cîteva minute toţi patinatorii plecaseră spre Tuckerton.

Jason rămase singur. Amintindu-şi de cele spuse de Sam încercă să se tragă înainte, dar cu ambele mîini legate de centură, îi era imposibil; nu reuşea deloc să înainteze. În plus, îi era frică să nu-şi piardă echilibrul, ca

Tarnover.

Rămase aşa şezînd şi se gîndi la maică-sa. Poate că se va alarma văzînd că nu vine acasă. Poate că se va duce să-l scoale pe unchiul John... dacă nu s-o fi culcat şi ea demult.

Dar poate că se va trezi în toiul nopţii, şi negăsindu-l în camera lui va alerga după ajutor. Concentrîndu-se cu intensitate, încercă să proiecteze gînduri şi imagini de-ale lui înspre ea, la două mile depărtare.

Trecu o oră, apoi două; sau cel puţin aşa presupuse luîndu-se după mersul lunii pe cer. Îşi dori să poată cădea pe burtă şi să adoarmă. Asta ar fi cel mai bine; atunci n-ar mai şti de nimic. Se simţea însă destul de beat ca să cadă în nesimţire, chiar cu obrazul lipit de metal. Dar, în somn, putea foarte uşor să alunece într-o parte sau în alta.

Cum ar putea mama lui să supravieţuiască unei îndoite nenorociri? Parcă un blestem se abătuse asupra familiei Babbidge, dar blestemul avea un nume de om: şi numele acela era Max Tarnover. Aşa că un timp Jason nu conteni să-l blesteme şi să-şi perinde în minte scenele unei răzbunări a tuturor sătenilor din Atherton. O vendetă sîngeroasă. Case arzînd. Poate şi un viol. Morţi. Nici un alt festival de Întîi Mai, niciodată.

Dar oare Sam şi Ned vor avea curaj să vorbească? Şi oare sătenii din Atherton vor fi ei destul de întărîtaţi, vor fi ei doritori să distrugă armonia celor cinci sate, într-o lume în care şi aşa toate stăteau să se prăbuşească? Mai ales că unii mai cîrtitori ar putea spune că de la ei, de la Jason, Sam şi Ned pornise totul.

Atît de tare se lăsase furat de imaginea viitoarei vendete între Atherton şi Tuckerton, încît aproape uită că se afla călare pe o pasăre lentă. Nu avea nici o senzaţie de mişcare, nu simţea că ar merge undeva. Cînd îşi aminti unde se află, îl zgudui ca un şoc.

Călărea pe o pasăre.

Dar cît putea să mai ţină aşa?

Pasarea stătuse aici, cam cît să fi fost? Şase ore deja? O pasăre putea sta cel mult o zi întreagă. În acest caz mai rămîneau optsprezece ore în care mai putea fi salvat. Sau, dacă stătea o jumătate de zi, ar mai fi timp pînă dimineaţă. Atît.

Se pomeni întrebîndu-se ce se află sub carcasa metalică a păsării. Ceva ce putea transforma cinci mile de teren într-o peliculă de sticlă, asta era sigur. Dar trebuie să mai fi fost şi altceva, ceva ce-i permitea să ignore gravitaţia. Ceva ce-i permitea să intre şi să iasă instantaneu din existenţă. Oare chiar şi un creier, de vreun fel sau altul?

— Mă auzi, pasăre? o întrebă. Probabil nimeni nu mai vorbise pînă atunci cu o pasăre lentă.

Pasărea lentă nu răspunse. Poate că nu-l putea auzi, ori poate că-l auzea, în ciuda aparenţelor. Poate că se supunea dacă-i dădeai ordine.

— Să nu dispari cu mine cu tot, auzi? îi spuse. Rămîi aici. Să pluteşti mai departe tot aşa.

Dar din moment ce oricum ea exact asta şi făcea, Jason nu putea şti dacă-l ascultă sau nu.

— Aterizează, pasăre. Aşează-te încet pe sticlă. Stai pe loc.

Nici un efect. Se simţi perfect stupid. Nu ştia absolut nimic despre păsări. Nimeni de altfel nu ştia. Totuşi, undeva, cineva ştia. Doar dacă nu cumva pasările lente veneau într-adevăr de la Dumnezeu, ca şi minunile, ca şi pedepsele. Să-i facă pe oameni să ştie de frica lui Dumnezeu. Dar de ce-ar fi voia lui Dumnezeu ca oamenii să-i ştie de frică. Doar dacă Dumnezeu nu era nebun, caz în care pasările puteau într-adevăr să fie trimise de el.

Era ceva lipsit de orice raţiune, ceva din altă lume, ceva la fel de neînţeles pentru victimele lor ca şi cizma grădinarului pentru muşuroiul de furnici pe care-l răvăşeşte lăsîndu-le ouăle lor albe în voia soarelui şi-a vrăbiilor.

Ori poate că, în urmă cu un secol, căzuse în mare ceva venit din altă lume, ceva căruia vieţuitoarele uscatului nu-i erau pe plac. Nici un fel de vietate. Oameni sau oi, păsări sau viermi sau plante... Aşa ceva nu prea i se părea cu putinţă. Apa sărată ar fi oxidat şi oţelul cel mai dur. Dar pentru prima dată în viaţa lui Jason îşi lăsa mintea invadată de astfel de gînduri.

— Pasăre, ce eşti tu de fapt? De ce eşti acum aici?

De ce, îşi zise, sînt toate aici? De ce există lumea asta, şi cerul, şi stelele? De ce pur şi simplu nu s-ar putea să nu fie nimic, acum şi-ntotdeauna?

Poate că asta şi era esenţa morţii: nimic, acum şi-ntotdeauna. Iar viaţa omului era şi ea ca o pasăre lentă, ivindu-se şi-apoi pierind, fără s-o vestească nimic înainte, fără să lase nimic în urmă.

După un timp a cărui socoteală o pierduse, zorii începură să mijească în spatele lui, decolorînd cerul din negru în cenuşiu. Cenuşiul înainta încet pe deasupra lui, norii grei filtrînd lumina soarelui ce răsărise dar rămînea ascuns în spatele lor. Nu peste mult se lumină atît cît să poată vedea în jur. Să fi fost ora cinci. Sau şase. Dar întinderea cenuşie de sticlă rămase tot pustie.

Cine-s eu, se întrebă Jason calm şi nemişcat. De ce-s eu conştient de

lumea asta? De ce au oamenii minte, şi gînduri care le trec prin ea? Pentru prima dată în viaţa lui simţi că într-adevăr gîndeşte – şi gîndurile rămîneau fără nici un rezultat. Nu-l duceau nicăieri.

Îşi dădu seama că se pregătea, în felul ăsta, să moară. Întocmai aşa cum murea şi pămîntul, bucată cu bucată, topit şi prefăcut în sticlă. Avea să vină o vreme cînd nici un gînd n-o să mai treacă prin nici o minte, aşa încît tot una va fi dacă un anume Jason Babbidge încetase să mai gîndească la ora şase şi jumătate într-o dimineaţă de mai. În fond nu tot acelaşi lucru se întîmplă şi cînd adormi, în fiecare seară? Încetezi să mai gîndeşti. Poate că aşa totul devine mai clar şi mai curat, la urma urmei. Nu aşa de haotic, nu aşa de zbuciumat: o sferă clară de sticlă. De fapt, orice zbucium ar înceta, chiar dacă toate stelele din cer s-ar ciocni una de alta, chiar dacă pămîntul ar fi înghiţit de soare. Linişte, pentru vecie: din moment ce n-ar mai fi nimeni să audă.

Poate că acesta era mesajul păsărilor lente. Însă oamenii nu ştiau decît să scrijelească inimi pe ele. Cu iniţialele lor în mijloc. Şi nume de locuri ce fuseseră prefăcute în sticlă cît ai clipi din pleoape; sau care urmau să aibă aceeaşi soartă.

Am ajuns şi filozof, constată Jason cu surprindere.

Trecuse probabil într-o stare de hiperconştienţă a minţii: o claritate perfect lucidă de sine, dar fără o percepţie imediată a realităţii înconjurătoare. Căci nu-şi dădu prea bine seama că sosiseră ajutoare pînă cînd funia care-i lega gleznele nu fu tăiată şi nu-şi simţi piciorul drept împins în sus, răsturnîndu-l de cealaltă parte a păsării, în braţe ce aşteptau să-l prindă.

Sam Partridge, Ned Darrow, Frank Yardley şi unchiul John, şi mai era şi Brian Sefton de la joagăr, care-şi făcea de lucru cu un cuţit pe sub burta păsării şi-i tăia apoi şi sfoara ce-i lega lui Jason mîinile.

Se îndepărtară rapid de pasare, trăgîndu-l pe Jason cu ei. Acesta opunea oarecare rezistenţă. Întinse o mînă înapoi spre pasăre.

— Lasă, băiete, acum e bine, îl linişti unchiul John.

— Ba nu, vreau să **mă duc** şi eu, protestă el.

— Hm?

În acel moment pasărea lentă, care şi aşa stătuse destul, se făcu nevăzută; Jason rămase fără glas cu ochii ţintă la locul rămas gol.

În cele din urmă prietenii şi unchiul John trebuiră să-l ia pe sus din acel loc unde stătea ca îndobitocit, pe sticla rămasă ca-n palmă. Ca şi cum ar fi căzut în imbecilitate.

Dar Jason nu rămase multă vreme fără glas.

În curînd începu să glăsuiască, să propovăduiască. Să predice. Tot una. Şi oamenii-l ascultau: la Atherton mai întîi, apoi şi în alte locuri.

Se împărtăşise cu înţelepciune de la pasărea lentă, spuneau oamenii. Pasarea îi grăise, numai lui, într-acea noapte de veghe, cît stătuseră singuri pe sticlă.

Învăţătura lui, doctrina nimicului şi-a tăcerii, se răspîndi repede, prinzînd rădăcini în pămîntul fertil, acolo unde rămăsese mai mult pămînt decît sticlă – şi mai rămăsese încă în destule locuri. Un paradox, poate: ce grăitoare vorbe ştia să găsească – toate despre tăcere! Dar de-abia astfel tăcerea îngheţată a lacurilor de sticlă începu parcă să prindă glas: şi să cînte; şi oamenii o ascultau cu urechi netocite.

Jason peregrină pe întreg cuprinsul insulei. Şi acesta era un alt paradox: căci tot ce propovăduia el era un fel de pasivitate, beatitudinea aşteptării unei morţi care nu mai era doar o fatalitate individuală, era mult mai mult – o moarte a soarelui şi a stelelor şi a întregii existenţe, o moarte cosmică ce transfigura destinul fiecărui muritor în parte. Şi uneori, pentru a vorbi mulţimii, se suia pe spinarea cîte unei păsări ce se nimerea pe acolo – ca şi cum ar fi înfruntat destinul, ca şi cum ar fi provocat, ar fi implorat chiar pasărea să-l ia cu ea. Dar nu stătea niciodată mai mult de-o oră, după care se dădea jos, tremurînd, dar şi radiind de o sobră bucurie. Aşa că ajunsese să fie numit nu numai „Profetul Tăcerii”, dar şi „Cel Ce Se-Arată Călare pe Păsări”

Cumpănind bine lucrurile, s-ar fi putut spune că făcea mult bine pentru echilibrul psihologic al comunităţilor de supravieţuitori; iar învăţătura sa se răspîndi şi dincolo de mări. Mama sa se stinse din viaţă mîndră de el – cel puţin asta era convingerea lui – deşi existase întotdeauna o undă de tristeţe şi de reticenţă în atitudinea ei...

Mulţi ani mai tîrziu, cînd Jason Babbidge se apropia de şaizeci de ani şi încă nici o pasăre nu se îndurase să-l ia cu ea, el se întoarse, pentru zilele ce-i mai rămîneau de trăit, în casa părintească de la Atherton: aici aveau să vină pelerinii tăcerii, aducînd prosperitate satului şi mai ales cîrciumei „Snopul”, rămasă acum în grija fiicei fostului cîrciumar.

Şi-n fiecare zi de Întîi Mai patinatorii cu pînze din întreg ţinutul se întîlneau pe sticla de la Atherton, căci numai aici aveau loc acum festivalurile, an de an. Dar acum nu mai era o cursă şi o competiţie, căci în fond cursa vieţii nu putea fi cîştigată de nimeni. Festivalul se transformase în

schimb într-un carnaval, un balet pe sticlă, o reprezentare dramatică a evenimentului petrecut cu mulţi ani în urmă – îl transformaseră într-un spectacol de felul vechilor „mistere” sau „patimi” pe care îl jucau locuitorii din cele patru sate rămase. Patru, căci Tuckerton-ul şi toţi locuitorii lui fuseseră prefăcuţi în sticlă cu zece ani în urmă, cînd o pasăre lentă se autodistrusese în aşa fel încît noul cerc de sticlă îl atingea acum pe cel vechi, la marginea căruia îşi căutase cîndva adăpost Tuckerton-ul.

Într-o dimineaţă, în preziua festivalului din acel an, se auzi o bătaie în uşa casei lui Jason. Menajera lui, Martha Prestidge, era plecată în sat la cumpărături; aşa că deschise chiar Jason.

În prag stătea un băiat. Cu părul roşu şi cu pistrui pe faţă.

În primul moment, Jason nu-l recunoscu. Dar apoi văzu că nu era altul decît Daniel. Daniel, neschimbat.

— Dan...?

Năucit, băiatul îl privea pe Jason din cap pînă-n picioare: o chelie destul de înaintată, o burtă proeminentă, picioare în formă de fus, o mînă plină de pete hepatice încleştată pe un baston gros cu măciulie închipuind un cap de pasăre stilizat.

— Jay, zise el după o vreme. M-am întors înapoi.

— Înapoi? Bine, dar..

— Ştiu acum ce-s păsările. Arme. Rachete teleghidate. Zeci şi sute şi mii de rachete. E război, Jay, un război în plină desfăşurare. Dar într-un fel seamănă şi cu un joc; o tablă de joc la care jucătorii-s maşini. Maşini care gîndesc. În timpul lor, nu durează decît de cîteva zile. Rachetele traversează timpul înainte şi înapoi ca să-şi atingă ţelul. Dar ele nu pot manevra în propriul lor timp, în timpul acelei lumi din care au fost lansate, datorită legii cauzei şi efectului. Aşa că traversează pe aici. Prin lumea noastră.

— Ce spui tu e absurd. Nici nu vreau s-aud.

— Trebuie să m-asculţi. Jay. Le putem opri înainte de-a fi prea tîrziu Ştiu cum. Fiecare dintre părţile aflate în conflict poate intercepta rachetele părţii adverse, făcîndu-le să explodeze în afara propriului teritoriu – adică aici; asta dacă le pot detecta destul de repede. Dar războiul de-acolo e complet scăpat de sub control. Există o schemă strategică prin care războiul poate fi cîştigat, dar aceasta n-o mai ştiu decît maşinile, iar ele sînt îngropate adînc sub pămînt. Ele construiesc păsările într-un ritm extrem de rapid, cu materie primă extrasă din scoarţa terestră, şi-apoi le lansează automat pe traseul temporal ocolitor.

— Ajunge, Dan.

— Am căzut de pe pasăre cînd am ajuns acolo, dar am căzut într-un lac, aşa c-am scăpat cu viaţă. M-am rănit doar. Mai există cîteva petice de pămînt acolo, în jurul Bazelor. M-au îngrijit ei, oamenii de acolo. S-a zis cu ei, mai au numai cîteva ore, socotind după timpul lor – deşi pentru noi asta înseamnă zeci de ani. Le-am dat înapoi speranţa – pentru ei eram o dovadă că viaţa nu s-a stins de tot. A lor – da. Dar viaţa poate merge înainte. Ceea ce avem noi de făcut acum este să construim o maşină care să împiedice maşinile lor să depisteze păsările lente în timp ce trec pe-aici, pe la noi. Interceptarea se face în aer. Prin intermediul undelor.

— Eşti nebun.

— Atunci pasările vor trece pe-aici. Dar inofensive. Fără să explodeze. Fără să ne prefacă în sticlă. Şi într-o sută de ani, sau în cîteva sute, nu vor mai veni deloc, deoarece schema strategică va fi consumată pînă la capăt. Una sau alta dintre maşinile de război se va da bătută, deoarece va fi pierdut jocul. O, ştiu că ar trebui s-o putem face să se dea bătută chiar acum! Dar mai există şi un grăunte de iraţional programat în creierul maşinilor, aşa încît să nu se dea prea uşor bătute. Cînd, în cele din urmă, vor capitula, oamenii vor fi morţi de mult acolo, pe pămîntul acela: unii dintre supravieţuitori sînt convinşi de pe-acum că maşinile de război vor începe să prefacă în sticlă şi fundul oceanelor, ca ultimă strategie înainte de-a capitula. Dar noi putem construi un emiţător de unde aeriene. Mi-au implantat în creier tot ce trebuie să ştim. Ne vor trebui cîţiva ani ca să extragem metalele necesare, să ne construim utilajele şi să găsim o sursă de energie.. Tînărul Daniel îşi pierdu suflul. Trase iar aer în piept:

— Mai aveau de rezolvat o pasăre lentă – un prototip. M-au instalat pe ea şi m-au trimis înapoi în timpul nostru. Au reuşit s-o ghideze destul de bine. S-a materializat doar la zece mile de-aici. Aşa c-am venit pe jos pînă acasă.

— Prototip? Unde aeriene? Sursă de energie? Ce-s toate aiurelile astea?

— Pot să-ţi explic.

— Astea-s numai vorbe: închipuire şi vorbărie. O, de-ar înceta odată hărmălaia asta a lumii!

— Dă-mi timp, puţin timp numai, şi-o să...

— Timp? Vrei timp? Ticăitul smintit al minţii omului în schimbul vidului pur şi grandios al liniştii eterne? Te răzvrăteşti şi nu primeşti acceptarea?

— Ascultă-mă, Jay. Ştiu că viaţa ta a fost lungă şi aspră. Poate că n-ar fi trebuit să vin aici mai întîi.

— Aa, ba da, aici ţi-era scris să vii mai întîi, nesăbuitul meu frate. Iar eu, unul, nu cred că mi-am trăit viaţa în zadar.

Daniel se bătu cu palma pe frunte:

— Am aici tot, dar poate c-ar trebui să aştern pe hîrtie tot ce ştiu. În mai multe copii, să le-mpart în mai multe locuri – în caz că Atherton-ul se preface şi el în sticlă. Să rămînă cineva care să ştie cum se construieşte transmiţătorul. Şi viaţa să poată merge înainte. Cei de-acolo cred că noi, rasa umana, sîntem probabil singura formă de viaţă care-a mai rămas în întregul univers. Aşa că avem datoria să existam mai departe. Da, toţi cei-lalţi s-au autodistrus pentru că nu s-au înţeles asupra modului de a exista, iar noi încă mai avem destul timp. Putem construi nave care să străbată spaţiul pînă la stele, ştiu cîte ceva şi despre asta. Îţi repet, vizita mea le-a adus o adevărată bucurie în ceasurile lor din urmă.

— Vai nouă, Dan. Şi Jason gemu o dată adînc. Ca un patriarh îşi înălţă toiagul şi-l abătu năprasnic peste ţeasta lui Daniel.

Băiatul se prăbuşi în prag. Cu efort, Jason îl tîrî înăuntru, apoi, cu şi mai mare efort, în sus pe scara de stejar ce ducea în pod, unde Martha Prestidge nu călca mai niciodată. Cadavrul ar putea să înceapă să miroasă după o vreme, dar putea fi înfăşurat cu pături vechi, sau va găsi el ceva de făcut.

Totuşi, întoarcerea menajerei în încăperea de jos îl împiedică pe Jason să-şi ducă lucrul pînă la capăt. Lăsînd trupul întins pe jos, se grăbi să iasă, răsuci cheia în broască şi-o puse bine în buzunar.

Devenise un obicei ca unii oaspeţi de seamă să fie invitaţi în casa Babbidge după festivităţile de Întîi Mai: aşa că Martha Prestidge avea să fie prinsă toată ziua cu treburi – curăţenia, mîncarea, aranjarea casei. După obiceiul menajerelor, îi dădu de înţeles lui Jason că mai mult o încurcă învîrtindu-se prin casă, aşa că acesta plecă de-acasă şi-şi căută un loc de meditaţie, singur pe suprafaţa vastă şi netedă de sticlă. Sătenii şi vizitatorii, cu ochii la silueta singuratică din depărtare, dădeau din cap mulţumiţi. Profetul lor era împăcat, veghea asupra vieţii lor.

Zilele trecură, şi abia în trei mai îşi făcu Jason curaj să urce din nou în pod, cu învelitori şi funii. Descuie uşa.

Dar, în afară de o pată întunecată de sînge uscat, nu se vedea nimic pe podeaua de scînduri. În afară de vechiturile ce stau îngrămădite de obicei pe lîngă pereţi, încăperea era goală, nici urmă de cadavru. Iar fereastra era deschisă.

Aşadar, nu-l omorîse pe Daniel pînă la urmă. Băiatul îşi revenise pesemne după lovitură. Emoţii puternice îl răscoliră pe Jason, răvăşindu-i

expresia obişnuită a feţei. Privi îndelung pe fereastră, ca şi cum ar mai fi putut să-l descopere acolo pe băiat, zăcînd jos pe pavajul de piatră. Dar nici urmă de Daniel. Răscoli toate împrejurimile Atherton-ului, ca un nebun, fără să pună întrebări, ci doar cercetînd fiecare loc cu ochi pătrunzători. Negăsind nici un indiciu, comandă un docar cu un cal, să-l ducă la Edgewood. De acolo porni pe malul lacului de sticlă, străbătînd satele Buckby şi Hopperton. De această dată, întreba oriunde se ducea: „N-aţi văzut un băiat cu părul roşu?". Sătenii vorbeau între ei că Jason Babbidge avusese pesemne încă una din viziunile lui.

Putea el să tot aibă alte viziuni, căci la nici un an după aceea, de prin locuri mai îndepărtate se răspîndi vestea despre un nou propovăduitor, cu un mesaj nou. Acest nou predicator nu era decît un tinerel, dar călătorise şi el călare pe o pasăre lentă – mult mai departe chiar decît o făcuse vreodată Profetul Tăcerii.

Totuşi, ceva parcă nu era chiar în regulă cu acest tînăr propovăduitor, căci nu-şi putea aminti toate amănuntele din mesajul său, din ceea ce i se dăduse în grijă să spună. Uneori se bătea cu pumnii în cap din cauza neputinţei, pînă aproape îi dădea sîngele. Ca un afect pervers însă, acest stil teatral avu priză în rîndurile celor mai agitaţi, mai neliniştiţi dintre auditori. Îl credeau tocmai pentru că-i vedeau anxietatea, iar aceasta le reflecta propriile lor nelinişti refulate.

Jason Babbidge nu se cruţă, extenuîndu-se în pătimaşe discursuri contra noilor idei subversive. Toată splendoarea filozofică ce o adusese lumii sale muribunde atîrna acum de un de fir de par, cu strîngere de inimă, el chemă lumea la o „cruciadă" contra noului predicator, întru apărarea propriului ideal care era Supunerea.

Doi ani mai tîrziu, în zadar ar mai fi vrut să-şi revoce chemarea la cruciadă: urmîndu-i chemarea, hoarde de oameni înarmaţi cu furci, coase, topoare şi seceri cutreierau ţinuturile rămase între zonele de anihilare. Sate în flăcări, sute de oameni masacraţi, jafuri şi violuri – totul venind să-i amintească parcă lui Jason vechiul său coşmar, premergător momentului cînd avusese revelaţia.

În al treilea an al acestor lupte fratricide între Pacifişti şi Salvaţionişti, lupte ce păreau că nu se vor mai sfîrşi niciodată, Jason muri, pătruns de-o amărăciune fără leac sub masca seninătăţii. Drept funeralii – îi aşezară trupul pe spinarea unei păsări lente şi-l legară cu frînghii; fidelii îndoliaţi însoţiră pasarea într-o tăcută procesiune pînă cînd aceasta dispăru, cîteva

ore mai tîrziu. La scurt timp şi pe neaşteptate, Bătălia de la Lacurile de Sticlă de la Ashton marcă victoria definitivă a Salvaţioniştilor conduşi de tînăra lor căpetenie cu păr roşu care, după cum mulţi observară, semăna izbitor cu bătrînul Jason Babbidge; aşa încît aproape că s-ar fi putut spune că în lume se înfruntau două principii de bază ale existenţei: două aspecte ale aceleiaşi fiinţe, două feţe ale unui singur om.

Cincizeci de ani mai tîrziu, pe cînd o treime din suprafaţa pămîntului era deja prefăcută în sticlă, iar clima se deteriora mereu, Colegiul Salvaţionist din Ashton inventă în cele din urmă maşina promisă; şi, din acel moment, păsările lente continuară să apară, să zboare şi să dispară ca şi înainte, dar nici una nu mai explodă.

Iar la o sută de ani după aceea, toate păsările lente dispăruseră de pe faţa Pămîntului. Undeva, un război se terminase, logic şi definitiv.

Şi tot pe-atunci, de pe Pămîntul din care patru cincimi erau acoperite de deşert sau de mlaştini – între salbele lacurilor lucitoare de sticlă – prima astronavă avea să se înalţe pe orbită.

S-a numit **Pasărea Lentă**. Căci avea să zboare către stele încet, încet, la scara omenească: avea să dureze încă două generaţii.

O a doua astronavă avea s-o urmeze; iar aceasta se numea **Daniel**.

Deşi, după acest efort uriaş şi epuizant, alte astronave nu vor mai fi. Supravieţuitorilor rasei umane nu le rămînea decît să se aşeze şi să cultive ceea ce mai rămăsese din grădina lor, printre dune şi smîrcuri şi hectare de sticlă. Iar dacă vreuna dintre astronave va găsi ori nu în imensitatea spaţiului o nouă planetă cel puţin la fel de locuibilă ca vechiul Pămînt, pe jumătate acoperit de sticlă acum, aceasta rămînea pur şi simplu o chestiune de credinţă.

Pe patul de moarte, la vîrsta de optzeci de ani, la sediul Colegiului Ashton, zăcea Daniel; cel care niciodată n-a admis să i se dea şi vreun nume de familie.

Camera era aproape indecent de supraaglomerată, deşi aerul era împrospătat, dacă nu şi încălzit, de vîntul ce biciuia Sticla de la Ashton; răsfrîntă de suprafaţa lucie a Sticlei, lumina inunda camera cu reflexe argintii.

Acoperit doar cu un cearşaf de mătase, bătrînul ce trăgea să moară întins în pat ajunsese el însuşi ca o pasăre: stafidit, cu oasele subţiri, cu nasul ca un cioc şi ochii ca două mărgele, iar pe creştetul capului – o creastă de cocoş din păr roşu.

Ridică o mînă firavă, ca şi cum i-ar fi chemat şi mai aproape pe cei de

lîngă el. De fapt, voia să-şi atingă cu mîna rana veche de la cap, care începuse să-l doară îngrozitor în ultimul timp, ca şi cum ar fi fost gata să se deschidă din nou sau să se afunde în interiorul capului, descuindu-i acolo uşa memoriei – cu toate că nimeni nu mai avea nevoie acum de cheia ascunsă acolo, deoarece discipolii de la Colegiu o descoperiseră deja pe altă cale, pornind de la datele de care dispuneau.

Îşi aplecară chipurile deasupra lui: chipuri pătrunse de credinţă şi devotament.

— Şi ziceţi că nu mai explodează, gata? întrebă el ca şi cînd ar fi uitat.

— Nu, nu, de ani de zile, îl asigurară.

— Şi cu stelele...?

— Vom construi navele. Descoperim noi cum.

Mîna îi căzu moale înapoi pe cearşaf:

— La una să-i puneţi numele...

— Da?

— **Daniel**. Se poate?

Îi promiseră solemn.

— Poate că aşa... spiritul meu...

— Da?

— ... îşi va lua zborul...

— Da?

— ... spre liniştea spaţiului.

Cuvinte ce stîrniră o oarecare nedumerire printre cei ce-l vegheau în ultimele sale clipe: căci ei n-aveau de unde să ştie că ultimul gînd al lui Daniel a fost că, atunci cînd va veni ziua lansării, el şi fratele său se vor putea, în sfîrşit împăca.

Prezentare şi traducere
IOANA ROBU